

ærede Minister var i Stand til at læse det Telegram, han havde faaet, i Enkeltheder, eller han ikke var det, vil Ministeren ganske afgjort ikke noget Øjeblik paastaa, at han ikke var paa det rene med, at han her stod overfor Slutstenen paa en lang Udvikling, hvis Enkeltheder i Virkeligheden var ham vel bekendte. Og det bør erindres, at Forespørgselen her i Landstinget, stillet af det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) den 20. Marts 1918, aldeles ikke fremkom paa Grundlag af nogen Tvivl om „Stop“ eller Punktum eller Betydningen af Indholdet af dette Telegram, men den fremkom simpelt hen paa Grundlag af en Pressemeddelelse her i København, nedsendt fra Færøerne, som var i Overensstemmelse med de faktiske Forhold, nemlig at de vedkommende Embedsmænd havde stillet deres nær forestaaende Afgang i Udsigt, og det, som da Spørgsmaalet drejer sig om, er aldeles ikke, hvad den højtærede Minister forstod af Telegrammet den 17. Marts eller ikke. Jeg hævder, at han forstod tilstrækkeligt, selv om der var en Enkelthed deri, som han ikke var klar over. Men Spørgsmaalet er altsaa slet ikke om dette, men Spørgsmaalet er: Hvorfor fortav den højtærede Justitsminister den 20. Marts 1918 for Landstinget den Viden, som han paa en Række Punkter i nærmeste Tilknytning til Embedsmændenes Telegram af 17. Marts besad? Hvorfor fortav Justitsministeren den Viden, han i saa Henseende havde? Hvorfor stillede han ikke hele sit Materiale til Belysning af den Situation, af hvilken Telegrammet af 17. Marts var et Led, til Landstingets Disposition? Hvorfor undlod den højtærede Minister, da han citerede Telegrammet af 17. Marts, at citere Telegrammets Indledning, hvor der var gjort opmærksom paa, at der forelaa et Brev af 5. Marts, som var officielt, og at citere Telegrammets Slutning, hvor der forelaa Meddelelse om, at fuld Forklaring i Anledning af det foretagne Skridt ved første Lejlighed vilde indløbe, og indskrænkede sig til blot at opløse den midterste Sætning, hvori Ordet „appointment“, som Ministeren den Gang erklærede, han ikke forstod, forekommer? Det er dette, den højtærede Minister skylder Landstinget Oplysning om. Den højtærede Minister har derimod ønsket at oplyse Landstinget om, at der i Justitsministeriet ikke fandtes nogen Embedsmand, som var i Stand til paa fyldestgørende Maade at dechifrere Telegrammet fra Amtet af 17. Marts.

Ingen vil, som jeg sagde, da jeg forrige Gang havde Ordet, misforstaa denne justitsministerielle Taktik. Jeg føler mig

ganske overbevist om, at den Dom, som Landstinget om et Øjeblik vil fælde over den højtærede Justitsministers Optræden her i Tinget den 20. Marts, er saa langt fra en Dom, som Dommerne ikke kan være bekendt, at det tværtimod er en Dom, som ganske sikkert vil blive underskrevet af alle dem indenfor Danmarks Riges Grænser, der sætter sig ind i denne Sags Enkeltheder, og det turde være, at det bliver et større Tal efter denne Forhandling, end den højtærede Justitsminister sætter Pris paa. Jeg siger derfor, at i Vederhæftighedens Interesse, i den offentlige Vederhæftigheds Navn, bør en Udtalelse som den, der indeholdes i det Forslag til Overgang til Dagsordenen, som det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) har stillet, vedtages, og derfor anbefaler jeg det paa ny.

Ordføreren (Schovelin): Ogsaa den højtærede Ministers sidste Udtalelse maa jeg benægte. Den paagældende Doms Uretfærdighed er et meget vanskeligt Spørgsmaal, og jeg tror ikke, den højtærede Minister besidder den allermindste Skygge af Autoritet til at kunne afgøre det. Men hvad der i denne Sammenhæng er det afgørende — det ønsker jeg til syvende og sidst at udtale —, er dette, at det vilde være yderst sørgeligt, om man her i Landet nu viser sig at stikke saa dybt i Partipolitik, at man kun skulde bedømme denne Sag ud fra det Synspunkt, hvorvidt det nu gjaldt om at holde Haanden over en af sine Ministre eller ikke. Selv i et Land som Tyskland er man nu kommet saa vidt, at en Mand som Erzberger er fældet og forladt endogsaa af sine Partifæller. Det burde ogsaa en Gang komme saa vidt, at vi her i Landet havde saa ren og høj en Luft, at en Mand, der handlede paa saa uforsvarlig Vis, at han, naar han overfor Tinget stod og talte i Embeds Medfør, fortav, fordølgede vigtige Kendsgerninger, blev dømt ganske uden politiske Hensyn.

Justitsministeren (Zahle): Dommerne brugte ved den paagældende Lejlighed en forældet Retsformel for at kunne dømme uretfærdigt.

Ordføreren (Schovelin): Den højtærede Justitsminister synes at mene, at den Dom, der blev fældet over Torben Okse, havde den Form, som jeg citerede, fordi de vedkommende var bange for at fælde Dommen. Hvis den højtærede Minister havde kunnet Historie og havde be-